

De keuze van Ma-Ma-Ma-riette...

Soepje van rivierkreeft met mosseltjes

Doradefilet op vel gebakken met steeltjes

Schoteltje met lekkernijen en koffie

Ik had een praatgrage vriend Pieter. De man was bekend om zijn gevatte uitspraken. Hij was een ideale gastheer en kon bovendien goed koken. Zijn restaurant lag aan de kade in Goes. Om voor mij volstrekt onduidelijke redenen, verkocht hij plots zijn zaak en kwam er een jonger koppel in dat in dezelfde stijl verderging.

Maar zo vlot als Pieter sprak, zo moeilijk praatte de volgende gastvrouw. Telkens ze een zin begon, stotterde ze. Ik vertelde haar dat ik klant was bij de vorige eigenaar en dat de man een vlot spreker was. Oei, dacht ik, dit klinkt niet zo handig. Maar het was eruit. En hoe ging ik dat goedmaken? De dame die ons te woord stond, bleef een beetje beteuterd staan.

Mijn grijze materie ging koortsachtig op zoek naar een uitleg die mijn verspreking moest herstellen. Plots schoot mij iets te binnen.

Ik begon: "Moet je nou eens goed luisteren. Ik zal je wat vertellen..."

Je had in Frankrijk drie koks. Het waren geen drie broers maar wist je het niet, dan zou het wel even gekund hebben. Samen wogen ze 500kg. Alhoewel ze voortdurend moeite deden om te vermageren, het hielp geen zier. In de stad waren ze het voortdurend onderwerp van spot. Op café vroeg men of de vloer wel een halve ton

kon dragen en dergelijke meer. Ze zaten zelf wel wat verlegen met hun figuur."

"En toch... Op een zonnige Zuid-Franse dag besloten ze samen een restaurant te openen. Gewoon omdat ze de natuurlijke dikke band met elkaar hadden. Op een terras bedachten ze klinkende namen. Au feuille de vigne; A bord de l'eau. Les crustacées. Enz. enz.

Tot de eigenares van de brasserie buitenkwam, het trio zag zitten, en met haar schrille stem over het terras galmde: "Ah, voilà les Troisgros."

De drie bekeken mekaar. Eén sprong recht en omhelsde de bazin roepend: "Dat wordt het, dat wordt het!"

Na enkele jaren hadden ze in Lyon een Michelinster; en later twee.

Sommige klanten, die toen over de vloer kwamen, spraken hen aan met Monsieur Legros, onwetend dat dit slechts een roepnaam was.

Je kan dus makkelijk een kleine handicap omtoveren tot een gigantisch succes.

Ik vroeg de dame: "Wat denk je?"

Nog steeds beteuterd en iets verlegen keek ze vragend en zei: "Ik ben toch niet echt dik." Oei... weer een moeilijke.

Ik zei: "Kijk ik ben klein, mijn vrouw is ook klein. Nu is iedereen groot. Dat is geen schande en hoeft ook geen probleem te zijn. Jij praat niet vlot en je kan dit prachtig gebruiken."

Inmiddels had ik door dat ze lessen volgde om dat stotteren onder de knie te krijgen. Ik zei: "Je zegt gewoon, Ik-ik-ik heb een lekkere cava en we hebben Ki-ki-kippensoep met postelein." "Dan vinden we dat met zijn allen grappig. En jij zou dat zelf ook leuk kunnen vinden. Vervang in het menubook de keuze van Mariette (jij dus) door de keuze van Ma-Ma-Ma Mariette. Dit is een gratis

reclame en je rijdt over de tong in de hele stad. Je hoeft geen euro uit te geven."

"Is dat nou erg? Men betaalt je om te stotteren. Er zijn komieken die moeten studeren om het te kunnen. Jij hebt iets wat weinigen hebben. Profiteer ervan."

Ik denk dat het allemaal te veel was om in haar karretje te laden. Want de lady verdween in de keuken. Na het eten vroeg ik om af te rekenen. Een wat onzekere lady kwam aan onze tafel met de gebruikelijke terminologie: "Heeft het gesmaakt? Was alles naar wens? Nog een fijne reis!" Ze gaf nog even onze jassen, want buiten was het koud. Bij het aangeven trok ze me wat apart en zei zachtjes: "Kan je mij helpen met dat menu?" "Jazeker, dat doe ik graag, je zegt maar wanneer en ik zal er zijn." Onder toezicht van mijn vrouw kreeg ik de omhelzing van mijn leven.

Een handicap is nooit een handicap. Het is maar wat je er zelf van maakt.

Sam